

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chełmiński, za inne działy odpowiada Zdzisław Antoniewicz, wszyscy w Poznaniu.

Wydawnictwo: Drukarnia Polska Spółka Akcyjna
w Poznaniu, św. Marcin 70

Nr. 493

Wydanie P

Poznań, sobota dnia 26 października 1935

Rok 30

Poznań, 25 października

Apelowanie do społeczeństwa

Obecny rząd apeluje do społeczeństwa. Wydawaćby się mogło, że nawiązanie z nim kontaktu, wejście w ściślejsze stosunki nie natrafi na żadne trudności.

Rząd rozporządza bardzo rozległym aparatem, który dociera wszędzie tam, gdzie potrzeba i gdzie niebardzo potrzeba; technika komunikacji, radio, rozpowszechnienie prasy, to wszystko umożliwia porozumiewanie się ze społeczeństwem. Czyż więc żadne przeszkody nie stoją na drodze zamierzeniom rządowym?

A tymczasem urzeczywistnienie tego planu istotne, a nie czysto prawne, w dzisiejszych warunkach nie pójdzie łatwo, — przyjąwszy oczywiście, że się chce naprawdę nawiązać kontakt ze społeczeństwem. Bo „społeczeństwo“ nie może być tylko bierną masą, nie może być sumą jednostek, z których każda wchodzi w bezpośredni i żywy stosunek z rządem. Tylko wówczas współpraca rządu ze społeczeństwem może przynieść zdrowe owoce, gdy rząd pozna prawdziwe oblicze społeczeństwa, gdy będzie miał do czynienia z prawdziwą organizacją społeczeństwa.

Organizacje społeczeństwa mamy różne. Najpierw samorząd terytorjalny. Dzisiaj wiadomo, co się dzieje z samorządem po wielkich miastach. Znane są też wybory gromadzkie. Nie o taką organizację społeczeństwa chodzi.

A samorząd zawodowo-gospodarczy? Zasiadają w nim częściowo nominaci. Izby Rolnicze w przeważnej części Polski tylko wegetują, zamiast się rozwijać. Izby Rzemieślnicze są pomocniczym organem administracji przemysłowej; krótka ich historia w b. dzielnicy rosyjskiej nie jest zapisana najpiękniejszymi kartami. Izby Przemysłowo-Handlowe — poza Poznańskiem i Pomorzem — pozostają pod przeważnym wpływami żydowskimi.

Samorząd zawodowo-gospodarczy przyzwyczaił się do tego, by być wierzchem echem rządowej polityki gospodarczej. Nie ma należytego wpływu. Niezawsze rząd zasięga jego opinii.

A może wolne związki społeczne i gospodarcze? Czy one przedstawiają opinię społeczną? Jedne z nich reprezentują ciasne interesy zawodowe, a inne pozostają w takiej zależności od czynników miarodajnych, że trudno marzyć o tem, by na ich terenie zrodziła się jakaś myśl niezależna.

Każda zasada ma swoje konsekwencje. Jeżeli się oddaje życie związków i stowarzyszeń pod władzę administracji, jeżeli tak łatwo można stowarzyszenie rozwiązać, czy mianować kuratora, nie trudno oczekiwać, by te stowarzyszenia żyły bujnym własnym życiem.

A gdzie rząd znajdzie w dzisiejszych warunkach polityczną reprezentację społeczeństwa? W Sejmie i Senacie? Prasa „sanacyjna“ zaczyna pisać o tem, jakie stanowisko zajmie Sejm, jak obo-

Pokojowe propozycje Mussoliniego?

Laval miał je wręczyć we czwartek ambasadorowi brytyjskiemu w Paryżu — Pięć punktów włoskich — Pośrednie potwierdzenie ze strony Reutera

Paryż. (Tel. wł.) W kołach politycznych obiegają wiadomości, jakoby Laval miał wręczyć ambasadorowi angielskiemu włoskie warunki pokojowej likwidacji konfliktu abisyńskiego.

Mussolini domaga się aneksji tych prowincji, które nie są zaludnione przez ludność czysto abisyńską. Redukuje ten obszar do terytorjum, zajętego już przez wojska włoskie. Wyraża dalej życzenie przydzielenia Harraru — prowincja ta posiada wiele bogactw naturalnych — do Włoch, ale pozostawia konferencji pokojowej do orzeczenia, czy prowincja Harrar leży w granicach rdzennej Abisynji.

Wyrzeka się mandatu jako niegodzącego się z zasadami suwerenności państwa niezależnego, natomiast proponuje wzięcie w dzierżawę, albo objęcie koncesji na terytorjach, zdobytych orężem.

Nie podnosi już postulatu wprowadzenia wysokiego komisarza Ligi Narodów ani też policji włoskiej, ale żąda rozbrojenia szeregów koczujących na terytorjach Abisynji. Godzi się, by negus posiadał zdyscyplinowane wojsko.

Rzym. (Tel. wł.) Nawiązując do toczących się pomiędzy Rzymem, Paryżem i Londynem rozmów dyplomatycznych półoficjalny „Giornale d'Italia“ wspomina o następujących pięciu punktach:

1. Stwierdzona przez komitet pięciu nieudolność organizacyjna i administracyjna w Abisynji wymaga międzynarodowego pośrednictwa oraz interwencji. Szczególnie należy podkreślić, że Abisynja nie stanowi jednolitej jednostki państwowej i narodowej. Na jej całość bowiem składa się właściwa Abisynja i prowincje zdobyte w wojnach oraz wyprawach, a pod względem religijnym, gospodarczym, politycznym i przedewszystkiem historycznym zupełnie od siebie odrębne.

2. Ten podział należy przedewszystkiem wziąć pod uwagę przy międzynarodowej organizacji Abisynji, przy czem równocześnie trzeba uwzględnić prawa włoskie i żądania, określone w traktatach oraz umowach z Francją i Anglią.

3. Problem bezpieczeństwa włoskiego może być rozwiązany tylko przy zupełnym rozbrojeniu Abisynji.

4. Zdobyte obecnie tereny muszą pozostać w rękach włoskich jako kolonie. Szczególnie dotyczy to prowincji Tigre, której Włochy ze swej strony zapewniają według zaleceń paktu Ligi Narodów zupełną swobodę i rozkwit organizacyjno-administracyjny oraz przyjacielskie ustosunkowanie się.

5. Dostęp Abisynji do morza zagwarantowany jest traktatem przyjaźni włosko-abisyńskim z 1928 roku, przyczem szczegółowe przepisy zawarte są w specjalnym aneksie, zapewniającym ten dostęp od Erytrei.

Pismo podkreśla, że prasa angielska przypisuje wielkie zasługi przy pośrednictwie Lavalowi. Nie należy się jednak ludziom zbyt optymistycznie wyrażać, gdyż sytuacja jest nadal z uwagi nietylko na toczące się walki, a przedewszystkiem w związku z przygotowaną maszyną sankcyjną bardzo poważna.

Londyn. (Tel. wł.) Koła miarodajne zaprzeczają, jakoby w Londynie otrzymano ramowy projekt porozumienia i tekst propozycji włoskich, a szczególnie punkty Mussoliniego, mające stanowić podstawę do bezpośrednich rokowań.

W przeciwieństwie do tego stwierdza biuro Reutera, że można przyjąć za pewne, iż takie propozycje nadeszły do Paryża, gdzie były przedmiotem rozważań. Jest jednak rzeczą możliwą, że jak dotąd, nie zostały one oficjalnie zakomunikowane rządowi brytyjskiemu.

Mjr. Karpiński dotarł do Adany

Warszawa. (Tel. wł.) Major Karpiński wyleciał wczoraj o godzinie 8,15 ze Stambułu.

Nie udało mu się pomimo starań uniknąć obowiązku lądowania w Adanie, która leży w odległości powietrznej 750 km. od Stambułu. Mjr. Karpiński musiał omijać strefę zakazaną,

wskutek czego miał do przebycia około 900 km.

Wiatr przeciwny sprawił, że lądował 6 godzin 45 min. i wylądował w Adanie o godz. 15.35. Po załatwieniu formalności miał wystartować dziś rano do Bagdadu. (w)

Podwyżka podatku dochodowego

Ma ona wynosić od 50 do 150 procent

Warszawa. (Tel. wł.) Nadzwyczajny podatek od uposażeń urzędniczych zostanie wprowadzony zaraz po uchwaleniu pełnomocnictw i obowiązować ma od 1 grudnia, a wysokość jego wyniesie od 8 do 20 proc. wszystkich poborów z zastosowaniem progresji.

Poza tem ulegnie zwiększeniu podatek dochodowy wogóle, a przedewszystkiem podatek od uposażeń pra-

cowników prywatnych. Jak słychać, podatek dochodowy zostanie podwyższony od 50 do 150 proc.

Redukcja płac urzędniczych w formie podatku ma dać około 160 milj. zł oszczędności.

Cbnizka komornego ma dotyczyć wszystkich mieszkań. Zostanie zniesiony podatek lokalowy od mieszkań jedno- i dwuizbowych. (w)

Dwa oświadczenia Roosevelta

Charleston, (PAT.) Prez. Roosevelt po powrocie ze swej trzytygodniowej podróży morskiej oświadczył dziennikarzom co następuje:

„Poszukujemy obecnie drogi powrotu do normalnych warunków. Powrót ten dokona się w sposób bardziej zdrowy niż kiedykolwiek. Wiele zagadnień oczekuje rozwiązania. Uczynię wielki wysiłek, aby zachować nasz kraj wolnym i nie pozwolić na wciągnięcie go w żadną wojnę, która mogłaby wybuchnąć w krajach zamorskich.“

Waszyngton, (PAT.) W przemówieniu, transmitowanym przez radio prez. Roosevelt scharakteryzował działalność władz stanowych w kierunku zwalczania kryzysu i wezwał cały naród do udziału w prowadzonej obecnie akcji pomocy w „tej prawdziwej mobilizacji, mającej na celu stawienie czoła koniecznościom ludzkim.“

Prezydent dodał, że we wrześniu 350.000 mężczyzn i kobiet znalazło pracę w przedsiębiorstwach prywatnych, przynosząc w ten sposób rządowi ulgę w walce z bezrobociem.

Expose min. Kwiatkowskiego

Warszawa. (Tel. wł.) O godz. 11 rozpoczęła obrady specjalna komisja sejmowa, wybrana dla spraw pełnomocnictw. Referent p. Miedziński oświadczył, że musi wysłuchać exposé wicepremiera Kwiatkowskiego.

P. Kwiatkowski uzasadniał pełnomocnictwa, dając szczegółowe ilustracje do zagadnień poruszonych wczoraj przez premiera. (w)

Kingsford Smith zawrócił

Londyn. (PAT.) Lotnik brytyjski Kingsford Smith powrócił na lotnisko w Croydon. Oświadczył on, że obmarzanie skrzydeł uniemożliwiło mu kontynuowanie lotu do Australji.

pracował nad tem, by społeczeństwo rozproszkować.

Nieraz ono słyszało, że nie potrzebuje o nic się troszczyć, o niczem myśleć, gdyż jest ktoś, kto za nie myśli i działa. Czy budzono wiarę w naród, w siły społeczne?

Kto tego nie czynił, temu trudno trafić do społeczeństwa. Obóz „sanacyjny“ wybudował między sobą a społeczeństwem wysokie mury. Tymczasem, żeby mieć wpływ na społeczeństwo, trzeba budować na zaufaniu do społeczeństwa.

ROMAN RYBARSKI.

śli swój stosunek do ustawy o pełnomocnictwach itd. Papier jest cierpliwy, nawet wówczas, gdy się na nim pisze o samodzielnosci.

Ale to nikogo w błąd nie wprowadzi. Być może, że obecny Sejm stanie się terenem różnych gier politycznych: kto inny go wybierał, a kto inny dzisiaj rządzi; ale będą to tylko wewnętrzne porachunki w granicach tego samego obozu.

Obecny system polityczny był przeprowadzany konsekwentnie. Przez długi szereg lat obóz „sanacyjny“ starał się o to, by społeczeństwo nie dochodziło swobodnie do głosu. Bardzo usilnie

101 25 lecie ZWIĄZKU FABRYKANTÓW

Żyjemy w czasach gorączkowych, w okresie ustawicznych zmian i przeobrażeń. W umysłowości współczesnej wartości, oparte na tradycji, nie mają pozycji zbyt utrwalonej. A wszak bez tradycji nie ma prawdziwej kultury, nie ma też zdrowego postępu, nawiązującego do wysiłków poprzednich pokoleń.

Z tem większą radością witamy wszytkie przejawy zrozumienia przeszłości i budowania na niej nowych form życia.

Uwagi powyższe nasuwa nam 25-ta rocznica powstania Związku Fabrykantów w Poznaniu, który potrafił spełnić swe zadania równie dobrze w okresie niewoli, jak w niepodległym państwie polskim i reprezentuje dorobek kilku pokoleń. Z okazji jutrzejszych uroczystości jubileuszowych Związku poświęcamy szereg artykułów rozpatrzeniu warunków, w jakich Związek powstał i pracował, wyników jego działalności i obecnego stanu przemysłu wielkopolskiego, którego Związek jest tak godnym przedstawicielem.

Serję artykułów otwierają cenne uwagi zasłużonego prezesa Związku p. Seweryna Samulskiego.

Rocznie naszych organizacji gospodarczych i społecznych na ziemiach zachodnich Rzeczypospolitej interesują nasz ogół przedewszystkiem dlatego, że przywodzą na pamięć znaczny okres historii ruchu gospodarczego i społecznego narodu polskiego w dzielnicy pruskiej, wystawionej najsilniej na wynarodowienie.

Starszemu pokoleniu przypominają one ciężkie lata zmagania się z przeciwnym przeciwnikiem, nie liczącym się z żadnymi etycznymi względami, walczącym przemocą i bezprawiem, byle tylko jak najprędzej żywił polski pozbawić języka ojczystego w ziemi będącej kolebką polskości, ziemi Piastów, Mieczysławów i Bolesławów.

Młodszej generacji nie można zaś dość gorąco zalecać wgłębiania się w niedawną przeszłość dziejów polskich i poszczególnych dzielnic. Studja takie pozwolą jej ocenić zasługi starszych pokoleń około dzieła odrodzenia narodu przez gigantyczne walki o każdą piędź ziemi, o każdy warsztat gospodarczy i o każdą placówkę oświatową czy gospodarczą.

Zrozumie ona wtedy, że wskrzeszenie Polski ma źródło nie tylko w wynikach wojny światowej, która zmiażdżyła naszych trzech zaborców, lecz głównie w ciągłym przygotowywaniu się narodu polskiego do samodzielnej egzystencji i do zrzucenia ohydnej jarzma stuletniej niewoli.

Z niewzruszoną wiarą w przyszłość narodu pracował usilnie uczony świat polski, przedstawiciele literatury, poezji, muzyki, malarstwa, medycyny, inżynierji itd., podkreślając wszędzie swoje pochodzenie polskie. Ci zaś przedstawiciele warstwy przodowniczej mieli oparcie o szerokie masy ludu polskiego pracującego, który swoją miłością do ziemi, odziedziczonej po przodkach, swoją zabiegłością i oszczędnością przygotował podwaliny do samodzielnego, materialnego bytu naszego narodu.

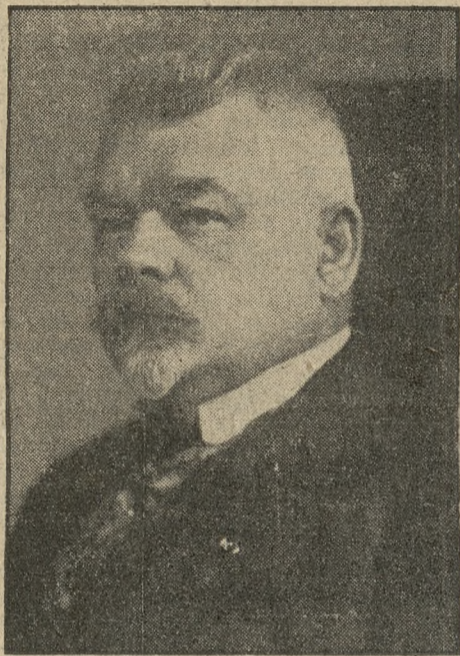
Swoim zatem, niespożytym siłom żywotnym zawdzięcza naród polski, że się doczekał wskrzeszenia umiłowanej niepodległości.

Rola związków i organizacji gospodarczych w Wielkopolsce wynikała z potrzeb ruchu narodowego i gospodarczego szerokich mas społeczeństwa. Hasło pracy i oszczędności dla podniesienia bytu materialnego i polskiego stanu posiadania, rzucone w czwartym dziesiątku lat wieku XIX-go przez wielkiego patriotę i społecznika dr. Karola Marcinkowskiego, znalazło głośne echa na ziemiach b. zaboru pruskiego. Społeczeństwo, wycieńczone nieudaleni powstaniem 30 i 48 roku i następującymi po nich represjami zaborców, mogło walkę podjąć tylko o ratowanie bytu materialnego i najcenniejszych wartości narodowych.

Marcinkowski znalazł szerokie poparcie swych idei nie tylko u współzyczących Mielżyńskich, Potworowskich, Szuldrzyńskich, Libeltów, Cegielskich i całego szeregu innych, ale stworzył szkołę organizacji gospodarczej na terenie wielkopolskim, która znajdowała

wciąż naśladowców i godnych następców w osobach ks. Szamarzewskiego, Maksymiljana Jackowskiego, ks. Piotra Wawrzyniaka i innych.

Z ich inicjatywy i pod ich kierownictwem wyrosły organizacje kółek rolniczych, banków ludowych, spółdzielni kredytowych i „Rolników”. Polski stan średni w miastach zaczął się podnosić pod wpływem wzmacniania się średniego i drobnego rolnictwa i oszczędności warstw pracowniczych.

Rzemiosło zaczęło się organizować w Towarzystwach Przemysłowych, które dzięki współpracy miejscowej inteligencji, chętnie się garnącej do pracy społecznej, wypełniały wielką misję oświatową, zwłaszcza na prowincji.

Kupiectwo przystąpić mogło do zakładania własnych towarzystw. Tworzył się wreszcie średni przemysł polski mimo beznadziejności konkurencji z przemysłem niemieckim.

Do popierania własnej wytwórczości i handlu polskiego przyczyniło się walenie magiczne hasło „Swoj do swego” spontanicznie przyjęte przez wszystkie warstwy polskie. Pod wpływem tej solidarnej a potężnej akcji społeczeństwa rozkwitały przemysł, handel i rzemiosło i na serjo zaczęły wypierać element obcy zwłaszcza w handlu, który w naszej dzielnicy reprezentowany był prawie wyłącznie przez Żydów.

W wyniku tej akcji, już na kilkanaście lat przed wojną światową, wielkopolski stan średni tworzył zwartą gospodarczą masę polską, opartą na zaufaniu całego społeczeństwa.

Takie było podłoże ruchu gospodarczego w Wielkopolsce na przełomie XIX i XX wieku. Z niego wypłynęła konsekwentnie myśl zorganizowania przemysłu polskiego pod zaborem pruskim.

Patronował tym zamiarom śp. ks. prałat Piotr Wawrzyniak, który cieszył się wielką popularnością wstycznych sfer i niedoścignionym autorytetem w sprawach gospodarczych.

Skromne były zaczątki Związku przy jego założeniu 14 września 1910. Przystąpiły wprawdzie do niego odrazu 63 firmy, ale przeważna ich część była to warsztaty średnie o małych kapitałach. Najgłówniejszymi kapitałami, jakie wniesiono do kołyski Związku, były: zapał do sprawy, dobra wiara w przyszłość i zaufanie do przed-

sięwzięcia, wykwitłego z potrzeb odradzającego się gospodarczo społeczeństwa polskiego.

Sprawdziły się przewidywania założycieli, że Związek odegrać może w przyszłości poważną rolę gospodarczą na terenie b. dzielnicy pruskiej.

Z wybuchem wojny światowej w r. 1914 rozpoczęły się wydarzenia światowe, niesłychanej doniosłości, wymagające ciągłej czujności społeczeństwa i pracy przygotowawczej na okres wojenny. Poza troską o setki warsztatów pracy zdeorganizowanych i zniszczonych przez działania wojenne, nasuwały się poważne rozważania na temat wyniku wojny. Z ofiar krwi milionów ludzi musiały powstać nowe konstelacje polityczne, nowe przeobrażenia geograficzne, na zasadzie wolności narodów oparte.

Wierzyliśmy twardo, że nadchodzi chwila, gdy naprawione zostaną krzywdy dziejowe wobec Polski, która narzeszcie wyrwie się ze szponów trzech najeźdźców.

Gdy nasze gorące nadzieje się spełniły i Polsce przywrócono niepodległość, pierwsza Wielkopolska stanęła do pracy nad odbudową gospodarczą ziem polskich pod b. zaborem pruskim, pierwsza zorganizowała się administracyjnie, pierwsza podjęła walkę z bojkotem niemieckim i przystąpiła

natychmiast do produkcji dóbr na potrzeby całej Rzeczypospolitej.

We wszystkich fazach organizacji państwowej i gospodarczej brał poważny udział Związek Fabrykantów w Poznaniu, jako największa organizacja przemysłu Wielkopolski i Pomorza. Pracując specjalnie na terenie zachodnim, Związek współpracował ściśle z czynnikami państwowymi w Polsce i z pokrewnymi organizacjami, wypuklając zawsze rolę, jaką Wielkopolska jako czynnik gospodarczy i kulturalny odgrywa w dziejach nowej niepodległej Polski.

Kryzys światowy, szalejący w ostatnich latach, dotknął Wielkopolskę więcej niż inne dzielnice. Mimo to nie zmniejszyła się ani rola ani działalność Związku Fabrykantów, nie pomniejszyła się jego odpowiedzialność o losy przemysłu dzielnic zachodnich. Intensywna jego działalność, zwłaszcza w okresie kryzysowym, zasługuje na wszelkie uznanie.

Bogatą historję Związku, w której uwypukloną została działalność wybitnych działaczy gospodarczych Związku i Wielkopolski, zawiera Książka Pamiątkowa, wydana przez Związek Fabrykantów z okazji 25-lecia istnienia Związku, którą należy polecić baczej uwadze opinji.

SEWERYN SAMULSKI

Akcja uprzemysłowienia ziem zachodnich

w pierwszych latach naszej niepodległości

Podzyskaniu ziem zachodnich z rąk zaborczych powstała intensywna akcja w kierunku uprzemysłowienia Wielkopolski i Pomorza. Wysiłek ten poważny, oparty o zwartą siłę polskiego społeczeństwa, szedł ze współudziałem lokalnych banków przy inicjatywie Związku Fabrykantów w Poznaniu w dwóch kierunkach, a mianowicie przystąpiono a) do nabycia z rąk obcych placówek przemysłowych i częściowej ich rozbudowy, b) do organizowania nowych zakładów przemysłowych.

Tempo tej akcji było nadzwyczaj szybkie i wymagało od społeczeństwa miejscowego nadzwyczajnego wysiłku finansowego i moralnego. Należy sobie uprzytomnić, że z jednej strony emigracja żywołu niemieckiego odbyła się niezwłocznie po przewrocie i spowodowała natychmiastową akcję spolszczenia życia gospodarczego, a z drugiej strony, że ogołozenie ziem zachodnich i całego kraju z surowców, półfabrykatów i gotowych towarów na skutek długotrwałych działań wojennych wywołało potrzebę uruchomienia nowych przedsiębiorstw przemysłowych.

Chcąc należycie ocenić akcję spolszczenia przemysłu i rzemiosła ziem zachodnich, a szczególnie Wielkopolski, należy się zapoznać ze stanem tego przemysłu w ostatnich latach naszej niewoli politycznej.

Wedle spisu zawodowego z dnia

w Banku Zw. Spółek Zarobk. w 1919 r.	50 milj. mk.	a w 1920	517 milj. mk.
w Banku Przemysłowców w 1919 r.	8 milj. mk.	a w 1920	96 milj. mk.
w Polskim Banku Handlowym w 1919 r.	9½ milj. mk.	a w 1920	72½ milj. mk.

Razem w 1919 r. = 67½ milj. mk. a w 1920 = 685½ milj. mk.

Trzy wymienione instytucje sfinansowały do 1922 r. razem 217 spółek akcyjnych przemysłowych, nie licząc poważnej ilości firm o innym charakterze prawnym.

Pogląd na szybki rozwój życia gospodarczego b. zaboru pruskiego po wojnie światowej dają następujące cyfry nowozgłoszonych spółek akcyjnych oraz suma wydanych emisji.

W roku	Powstało nowych spółek akcyjnych			
	w b. dzielnicy pruskiej		w całej Polsce	
	ilość	kapitał akcyjny	ilość	kapitał akcyjny
		mk.		
1920	73	746.800.000	229	2.538.400.000
1921	89	2.074.750.000	361	13.308.375.000
1922	11	259.800.000	107	5.159.900.000

Ogólna suma emitowanych akcji na terenie ziem zachodnich wynosiła w ciągu 2 i pół lat w stosunku do całego obszaru Polski 16 proc., a w 1920 22 proc., jest to oznaką silniejszego tempa rozwoju życia gospodarczego tej dzielnicy, mimo, że ludność Wielkopolski i Pomorza stanowiła tylko 10 proc. ogółu mieszkańców Rzeczypospolitej.

Równocześnie przystąpiono do tworzenia nowych działów produkcji przemysłowej ze względu na zmianę struktury gospodarczej, spowodowanej przyłączeniem ziem zachodnich do nowo powstałego państwa polskiego. Powołano w pierwszej linii takie warsztaty pracy, które były niezbędne do zaspokojenia potrzeb całego życia gospodarczego Polski, począwszy od kopalni węgla brunatnego w Sierakowie a skończywszy na wspaniałych zakładach S. A. H. Cegielski. Powstały więc wytwórnie przemysłu metalowego, jak Huta Miedzi i Czempiańskie Zakłady Chemiczne, wytwórnia wagonów kolejowych w Ostrowie, fabryka gwoździ w Skalmierzycach, zakłady produkcji maszyn dla przemysłu papierniczego, oraz rowerów „Inventia”, fabryka zegarów w Śremie i w. in.

W dziedzinie przemysłu włókienniczego i konfekcyjnego powołano do życia „Płótno” w Stęszewie i podobną

nych dzielnic Polski, a szczególnie emigrantów z Rosji.

Jeżeli wiele przedsiębiorstw, powstałych w pierwszych latach po odzyskaniu naszej niepodległości, nie mogło się utrzymać, to między innymi

należy szukać przyczyny tego zjawiska w zmianie warunków ekonomicznych, a szczególnie w systemie polityki gospodarczej, która dążyła do skoncentrowania przemysłu w pewnych ośrodkach Rzeczypospolitej, kierując się względami strategicznymi i statystycznymi. Tak np. unieruchomiono Hutę Miedzi, i fabrykę „Samolot”, ograniczono produkcję taboru kolejowego i lokomotyw, zniesiono z powodu wprowadzenia monopolu zapalczanego, tytoniowego i spirytusowego poważne zakłady przemysłowe. Nieodpowiednia polityka taryfowa uniemożliwiła normalną produkcję przemysłu drzewnego. Nareszcie z powodu zubożenia rolnictwa i całego społeczeństwa, na skutek nadmiernych świadczeń skarbowych i socjalnych przemysł ziem zachodnich wszedł w okres kryzysu, szczególnie dokuczliwego wobec braku

kredytów i zalewu importowanych towarów, zwłaszcza gdańskich.

Mimo strasznych skutków inflacji i niebywałego przesilenia gospodarczego przemysł ziem zachodnich zdołał przetrwać trudny okres. Zakłady przemysłowe reprezentują dziś jeszcze w województwie poznańskim 2 264 przedsiębiorstw i zatrudniają 28 485 pracowników, których dochód roczny wynosi 59 i pół miliona złotych.

W wyżej przedstawionej akcji spolszczenia i rozbudowy przemysłu brał czynny udział Związek Fabrykantów w Poznaniu, organizacja zawodowa, która jutro obchodzi 25-lecie swego istnienia.

FRANCISZEK MACIEJEWSKI
wiceprezes Związku Fabrykantów
w Poznaniu.

25 lat pracy dla przemysłu wielkopolskiego

Rzut oka na działalność Związku Fabrykantów

Znakomite wywody prezesa Samulskiego przedstawiły już tło społeczno-gospodarcze i narodowe, na którym stworzenie Związku Fabrykantów w dn. 14 września 1910 r. przedstawia się nam jako logiczne następstwo akcji organizacyjnej całego społeczeństwa wielkopolskiego, jako konieczne uzupełnienie ówczesnego systemu obronnego przed zaciągnięciem niemiecką.

ZALOŻENIE ZWIĄZKU LATA PRZEDWOJENNE

Do grona założycieli Związku Fabrykantów należeli przede wszystkim: ks. prał. Piotr Wawrzyniak, szambelan Stefan Cegielski, Seweryn Samulski, dr. Józef English, dr. Antoni Seyda, Bolesław Kasproicz, Franciszek Ksawery Ziółkowski, Franciszek Skrzydlewski, Teodor Filipowicz, Bogusław Dobrzycki, Jan Paczkowski, dr. Marjan Kryzan.

Wyżej wymienieni rozpoczęli już w początkach 1910 r. prace przygotowawcze i zawiązali komisję organizacyjną, której praca umożliwiła powołanie do życia Związku Fabrykantów.

Już na pierwszym zebraniu konstytucyjnym zapisały się do Związku 63 firmy przemysłowe. Na zebraniu tem wybrano pierwszy zarząd w osobach ks. prał. Wawrzyniaka, Skrzydlewskiego, szamb. Cegielskiego, Kuźaja, Leitgebra, Glabisza, Kasproicza, Samulskiego, Czarnińskiego, Świerkowskiego i Ziółkowskiego. Prezesem Związku został ks. prał. Wawrzyniak, sekretarzem generalnym dr. Marjan Kryzan.

W kilka zaledwie tygodni po założeniu Związku Fabrykantów spada nań wielki cios: główny jego twórca, ks. prał. Wawrzyniak, umiera. Prezesurę po nim obejmuje szamb. Cegielski.

Związek rozwija się szybko i obejmuje swą działalnością nie tylko Poznańskie, ale i ówczesne Prusy Zachodnie; należy do niego również kilka polskich firm z głębi Niemiec.

Jako jedno z pierwszych swych zadań Związek uznał zebranie szczegółowych danych statystycznych o stanie przemysłu polskiego i niemieckiego w poszczególnych branżach na terenie swej działalności. Miało to pierwszorzędne znaczenie dla stwierdzenia uprzedmiotowienia dzielnic polskich i rozpoczęcia skutecznej walki z wścibąjącym się w czysto polski etnicznie teren — przemysłem niemieckim. Dane statystyczne zbierali t. zw. „mężowie zaufania” Związku.

W ramach Związku utworzyły się w pierwszej połowie 1911 r. dwa wydziały branżowe: 1) fabrykantów maszyn rolniczych i 2) techniczno-chemiczny,

Związek poparł energicznie inicjatywę Związku Towarzystw Przemysłowych w sprawie zorganizowania wystawy przemysłowej w Pleszewie w 1912 roku. W zakresie czysto zawodowym Związek wyzyskiwał liczne korzyści dla swych członków, zapewniając im np. ulgową taryfę ubezpieczeniową i tańszy zakup węgla.

W roku 1912 przeprowadzono zmianę podstaw prawnych Związku przez stworzenie Spółki Związku Fabrykantów na zasadach korporacyjnych. W tymże roku rozpoczęto wydawać własny organ — „Fabrykanta”; w piśmie tem ogłaszano m. in. materiał statystyczny, zebrany przez Związek w ciągu lat ubiegłych. Pod koniec 1913 r. zaś wydano bardzo cenną publikację, mianowicie skorowidz firm polskich p. n. „Kalendarz przemysłowy na rok 1914” w nakładzie 25 tys. egzemplarzy.

Dążąc do jak najszerzej propagandy wytwórczości polskiej, Związek stworzył „Bazar wyrobów swojskich”, gdzie odbywała się stała wystawa przedmiotów codziennego użytku oraz ich sprzedaż detaliczna. Bazar ten pracował skutecznie dla przemysłu polskiego przez szereg lat, począwszy od 1913 r.

OKRES WOJENNY NIE WSTRZYMUJE PRACY ZWIĄZKU

Wybuch wojny światowej w 1914 r. zastał Związek Fabrykantów w momencie wyteźonej pracy organizacyjnej. Na rok 1914 projektowano urządzenie „wystawy wyrobów swojskich”, który plan poruczono opracować p. Samulskiemu. Oczywiście wojna przekreśliła te projekty. Związek jednak nie przestał pracować i pełnić swej służby dla dobra przemysłu polskiego. Starał się on przede wszystkim zapobiegać stratom, jakie przemysł polski ponosił wskutek reglamentacji życia gospodarczego pod kątem widzenia potrzeb wojennych, starał się o zapewnienie swym członkom dostaw rządowych, uregulowanie braków w zakresie pracowników itd.

Bieżące sprawy nie zastraniały władzom Związku perspektyw szerszych. Już w drugim roku wojny sfery gospodarcze Wielkopolski, zgrupowane dookoła Związku Fabrykantów i Banku Związku Spółek Zarobkowych, zaczęły poważnie brać pod rozwagę możliwość klęski Niemiec i w konsekwencji konieczność przejęcia z rąk niemieckich dużej ilości warsztatów pracy w Poznańskim i na Pomorzu. Trzeba było pomyśleć o rozpoczęciu akumulacji kapitałów polskich. Tym celem miała służyć założona 4 kwietnia 1915 roku z inicjatywy przede wszystkim prez. Samulskiego i dr. Englisha „Spółka dla popierania przemysłu T. z o. p.” z początkowym kapitałem 40 tys. mkn. Istotnym celem spółki miało być użycie poważnych kapitałów (około 750 milj. mk.), pozostających w rozporządzeniu społeczeństwa wielkopolskiego,

na wykupienie placówek przemysłu niemieckiego.

Gdy jednak banki wielkopolskie dostosowały swe statuty do możliwości osobistego udziału w spółkach gospodarczych, racją bytu wspomnianej Spółki dla popierania przemysłu polskiego doznała pewnego uszczuplenia. Mimo to Spółka wykazała dużą aktywność w latach do 1920 roku włącznie, wykupując szereg placówek przemysłowych z rąk niemieckich. Po spełnieniu swego zadania Spółka została rozwiązana w 1920 r.

Lata wojenne wypełnione były nieustanną pracą nad łagodzeniem skutków gospodarki wojennej. Gdy pod koniec 1918 r. zawiązała się polska władza miejscowa (Naczelna Rada Ludowa), Związek Fabrykantów intensywnie z nią współpracował, uzyskując wpływ na jej posunięcia i decyzje gospodarcze.

W NIEPODLEGŁEJ POLSCE

Przed dwa główne zadania został postawiony zorganizowany w Związku przemysł polski z chwilą odzyskania niepodległości państwowej: 1) przed koniecznością wykupienia wielu placówek niemieckich, 2) przed potrzebę uzupełnienia aparatu produkcyjnego ze względu na nowe warunki (odcięcie od przemysłu niemieckiego i zniszczenie przemysłu b. Kongresówki). Obydwa zadania te przemysł polski spełnił kosztem wielu ofiar i wysiłków. Wprawdzie część nowych fabryk po odbudowaniu przemysłu b. Kongresówki straciła rację bytu i uległo likwidacji, mimo to jednak zdołały one zaspokoić pierwszy głód towarów.

Z chwilą normalizacji stosunków i zakończenia wojny polsko-bolszewickiej zacieśniać się zaczęła współpraca Związku z władzami centralnymi i z pokrewnymi organizacjami przemysłowymi ogólnopolskimi.

Związek Fabrykantów gorąco poparł inicjatywę powołania do życia Targów Poznańskich w 1920 r. Prezes Związku p. Seweryn Samulski jako szef departamentu przemysłu w b. dzielnicy pruskiej przeprowadził likwidację tych agend i przekazanie ich ministerstwu przemysłu i handlu w 1921 roku.

W dalszych latach Związek Fabrykantów spełniał liczne funkcje opiniodawcze i reprezentował na zewnątrz interesy przemysłu wielkopolskiego.

fabrykę w Środzie. Zakład czyszczenia wlny w Poznaniu, Konfekcję damską i bielizniarską w Poznaniu, Pomorską Fabrykę Kapeluszy w Wąbrzeźnie, „Len” w Toruniu itd.

Przemysł chemiczny został uzupełniony przez 3 fabryki zapalek, przez fabrykę proszków do prania K. Chmielewski w Poznaniu, dalej przez fabryki kosmetyczne Henryka Żaka, Falkiewicza, „Medycyna”, wytwórnię i pracownię analityczną w Poznaniu dla potrzeb lekarskich, wytwórnię płyt fotograficznych, pozatem fabryki farb i lakierów, wytwórnię opon „Pneumatyk” i wiele innych.

Pobudowano nadto fabryki papieru w Poznaniu i w Bydgoszczy, młynotwórną w Rogoźnie.

Różnorodny ten przemysł wymagał ze względu na tętno jego powstania nadmiernego wysiłku pod względem finansowym technicznym i kamoncjonalnym. Powrót dzielnych specjalistów z Rzeszy niemieckiej uzupełnił lukę powstałą przez reemigrację. Później, po ukończeniu działań wojennych, przybyło wielu fachowców z in-

Erbedont
ELIKSIR · PROSZEK · PASTA
DO ZĘBÓW

Genialni ludzie w walce ze śmiercią

Na co umierali światowej sławy poeci i malarze?

Wielu sławnych ludzi, którzy dzięki swemu geniuszowi, duchowo stali się nieśmiertelnymi, fizycznie umierało wśród niewysławionych mąk i cierpień.

Beethoven, Brahms, Strindberg zmarli na raka. Życie Beethovena było jednym pasmem zmagania wątłego ciała z toczącą się śmiertelną chorobą. Postępująca neuritis acustica męczyła go szumem i szmerami w uszach, powodując w końcu całkowitą głuchotę. — Po długotrwałych cierpieniach, rozstał się z życiem poeta holenderski Herman Heijermans, który nie mogąc skutkiem raka krtni przyjmować posiłków, odżywiany być musiał sztucznie za pomocą sondy. — Poeta angielski Stevenson, już od 34 roku życia przykuty do łoża bóleści, pozahawany możliwością mówienia, krótko przed śmiercią nakreślił na kartce te słowa: „Jestem marna, prześladowana nocnymi marami, wstrząsaną febrą, gnijącą resztką istoty ludzkiej — ale pomimo wszystko, nie dajmy się!” — Również autor słynnych bajek, Andersen oraz wytwórny poeta rosyjski Turgenjew, umarli na raka.

Ofiarą gruźlicy padli: Chopin, Czechow, Dostojewski, Schiller, Spinoza.

Przymiot, w swych rozmaitych fazach rozwoju, stał się przyczyną śmierci wielkiego humanisty Erasmosa z Rotterdamu i Benvenuto Celliniego; z sławnych ludzi, bliższych epoce naszej, ulegli tejże chorobie: Mirabeau, Chamfort, Donizetti, Lassalle, Heine, Maupassant, Nietzsche, Smetana, Baudelaire i Lenin — Niektórzy z najwybitniejszych poetów, malarzy i muzyków zakończyli życie w obłąkaniu, jak malarz holenderski Vincent van Gogh, który w przystępie szału obciął sobie ucho; genialny pisarz rosyjski Gogol, autor koszmarnych powieści Edgar Allan Poe; marzycielski Robert Schumann; Jonathan Swift, twórca „Gulivera” i wielu innych.

Choroby sercowe położyły kres istnieniu Berangera, Mendelssohna, Charles'a Darwina, Balzaka, Ryszarda Wagnera, Schopenhauera. — Mozart, już na kilka miesięcy przed zgonem, czuł zbliżanie się śmierci. Umierał w przekonaniu, że został otruty. W pogrzebie tego wielkiego geniusza muzycznego, nikt nie wziął udziału. Pochowany został w zbiorowym grobie ubogich, tak że trumny tego największego „piewcy świata i miłości”, jak go nazwał Wagner, nie udało się już potem odnaleźć! — Flaubert zmarł na udar serca, siedząc przy swym biurku; autor „Madame Bovary” osiągnął wiek 59 lat.

Porażenie mózgu przecięło pasmo życia miedziorytownika Chodowieckiego, Wiktora Hugo, Charles'a Dickensa, Böcklina. Ofiarą cholery padli: Adam Mickiewicz, Czajkowski, filozof Hegel i malarz-batalista Kaulbach.

Malarz Murillo zmarł skutkiem upadku z rusztowania; angielski poeta Shelly utonął podczas wycieczki żaglówką na morzu Śródziemnym, zaś poeci rosyjscy Lermontow i Puszkina padli w pojedynku. — Śmierć Emila Zoli nastąpiła skutkiem zatrucia gazem węglowym i dotąd nie zostało jeszcze ostatecznie stwierdzone, czy uległ on nieszczęśliwemu wypadkowi, czy też popełnił samobójstwo.

Wbrew istniejącemu pogładowi, że ludzie genialni żyją „w dwójnasób szybciej”, niż jednostki o uzdolnieniu „normalnym”, zaznaczyć należy, że niedejen genjusz dożył bardzo sędziwego wieku. I tak: Tycjan, jeden z największych mistrzów świata, osiągnął w pełni rzeźkości ducha, wiek 99 lat, demonstrując, jak żaden inny człowiek, zwycięstwo ducha nad materią i stwarzając jeszcze w roku swojej śmierci (1576) takie arcydzieła, jak „Ukoronowanie cierniową koroną” i „Pieta”, zanim porwała go „czarna śmierć” — dzuma. — Wąłty Voltaire, amator czarnej kawy i opium, opanował się „kostusi” do 84 roku życia — Tolstoj, chory na zapalenie płuc wybierając się do klasztoru, gdzie zamierzał dokonać żywota, zmarł na stacji kolejowej Astopowo, w wieku 84 lat.

W końcu niech nam będzie wolno przytoczyć jeszcze naszego „przyjaciela” kanclerza Bismarcka, który, jak mówi Fontane, bynajmniej nie był „żelaznym”, lecz zdeklarowanym neurastenikiem, wybuchającym płaczem, gdy mu coś nie szło po myśli. Porzucił on „niewdzięczny świat”, przenosząc się do Walhalli w 83 roku burzliwego życia. Kr.

mleczna
ZE SREBRNYM NAPISEM

NOWA CZEKOLADA
KTÓRĄ SMAKOSZOM
POLECA

Goplana
SP. AKC

Prz 6 153 43.18

O spadek wartości 670 milj. funtów szterlingów

po hr. Strzeleckim

Emigrant polityczny z Polski, hrabia Paweł Edmund Strzelecki (ur. 1796 r.), zasłynął jako wybitny podróżnik, geograf i odkrywca olbrzymich skarbow mianalnych. Zwiedził i opisał Amerykę, Indie wsch., Oceanję i Australję, gdzie z ramienia rządu angielskiego przeprowadził badania w nieznanym Europejczykom miejscowościach. Dotarł na szczyt najwyższej góry Australji i nazwał ją imieniem Tadeusza Kościuszki. W okolicach miasta Wellington poszukiwania Strzeleckiego dały niezwykle rezultaty, bowiem natrafił na pokłady złota, srebra i miedzi. Eksploatację kopalni kruszców szlachetnego rozpoczął w roku 1851, a pierwszeństwo w wydobywaniu otrzymał hr. Strzelecki na podstawie przywileju, nadanego przez rząd królowej Wiktorji.

Hr. Strzelecki dorobił się wielkiej fortuny. Gdy zmarł w Londynie, pozostał po nim majątek w papierach wartościowych i gotówce 17 milj. funtów ang., nie licząc przywileju w kopalniach australijskich, oraz majątków ziemskich w Polsce (w Poznańskiem i pod Łodzią). Ponieważ nie miał w Anglii bliższych krewnych, spadkiem zawiadnął sekretarz uczonego, Amlik John L. Sarwend. Eksploatację kopalni przejęły władze australijskie, a majątki ziemskie w kraju rozparcelowały władze zaborcze.

Polsce spadkobiercy uczonego podjęli w 1876 r. zawily proces przed sądem angielskim w Londynie. Doprowadził on do obalenia rzekomego testamentu, posiadane przez J. L. Sarwenda. Wszystkie prawa przyznano Polakom. Jednak w drugiej instancji wygrał J. L. Sarwend. W sporze sądowym, oprócz adwokatów angielskich, uczestniczyli także prawnicy z b. zaboru pruskiego. Ponieważ koszty sporu wyniosły olbrzymie kwoty, intere-

sowani zrezygnowali z dalszego procesowania się przed sądami angielskimi. Obecnie wydobyto z archiwów angielskich i australijskich dokumenty, dotyczące tej sprawy. Zainteresowały się nią nowe osoby z Polski i Stanów Zjednoczonych Ameryki, uważające się za spadkobierców hr. Strzeleckiego. Pragną oni na podstawie ustawodawstwa angielskiego wznowić proces o spadek. Ponieważ z kopali złota w Wellingtonie wydobyto kruszców za 630 milj. funtów ang., przeto roszczeniacy sobie prawo do schedy żądają zwrotu tych sum przez dominium Australji.

Starania o wznowienie procesu już rozpoczęto, ponieważ z 1936 r. upływa, w myśl ustaw angielskich, termin 60-letniego przedawnienia i kopalnie przejdą w bezsporne już władanie korony brytyjskiej. W procesie weźmie udział 27 obywateli polskich, noszących rodowe nazwiska Strzeleckich, Slupskich, Szyniar-skich, Puciatyckich i Douglasów. W Warszawie uważają się za krewnych uczonogo m. in. pułk. L. Strzelecki, książk. Bol. Strzelecki i Fel. Świątopiek - Slupski. w Łodzi — hr. Miecz Strzelecki, właściciel majątku Straszów. Adwokat z Warszawy wszczął już starania o poparcie sprawy przez konsulat w Sydney, a odpowiednio petycje złożone będą parlamentowi angielskiemu i australijskiemu.

Smaczny buljon
Knorr 3 kostki
TYLKO
20 Groszy

Prz 6 122-K 601

Pretendenci do wielomilionowego spadku zapowiadają, iż, w razie pomyślnego obrotu sprawy, przeznaczą większą część majątku na umożliwienie masowego wychodźstwa Polaków do Australji przez stworzenie tam kolonii polskich.

Król zbrojeń — pomocnik śmierci

Między krezusami amerykańskimi rodzina Du Pont zajmuje dzisiaj, jak się zdaje, naczelną miejsce. Początek jej kariery rozpoczyna się cztery dziesiątki lat temu od rozbudowy małej fabryki prochu pod małym miasteczkiem Wilmington, w stanie Delaware, do rozmiarów wielkich zakładów fabrycznych. Dalszy rozwój tego przedsiębiorstwa, to fantastyczny pochod dynastji Du Pont ku szczytom potęgi światowej.

Kamień węgielny pod potęgę rodziny Du Pont położyl w czasach rewolucji francuskiej Samuel Du Pont, współpracownik sławnego chemika francuskiego Lavoisier, zbiegły do Ameryki, zakładając małą fabrykę prochu w Wilmington. Ważne etapy w rozwoju fabryki stanowią wojna Stanów Północnych z Stanami Południowymi, oraz wojna amerykańsko-hispańska.

Zakłady Du Pont zamienione zostały na spółkę akcyjną i zaczęły rozszerzać zasięg swój poza granice Ameryki. W chwili wybuchu wojny światowej fabryki prochu w Wilmington, zatrudniające 5.300 pracowników, stanowiły bądź jak bądź czynnik poważny. W ciągu roku jednakże liczba ta wzrosła do 20.000. Od tej pory rozrost zakładów odbywał się w tempie zawrotnym. Niebawem liczba pracowników przekroczyła pierwsze 100.000, nowe zakłady fabryczne wyrastały z błyskawiczną szybkością. Za rok 1916 wypłacono dywidendę wysokości 63 proc. Dniem i nocą huczały w zakładach Du Pont maszyny, dymily kominy, dudniły pociągi, nosące nad wybrzeże śmierć i zniszczenie. Każdy pocisk, wystrzelony na front, przysparzał majątku rodzinie Du Pont. Nieprawdopodobnie wprost sumy wpływały na konta zakładów Du Pont. Z końcem roku 1917 czysty ich zysk oceniano na 400 milj. funtów.

Zdjęcia nocne zapomocą światła błyskawicznego z samolotów

Oddział fotograficzny jednej z eskadr lotniczych w Stanach Zjednoczonych dokonał ostatnio ciekawego eksperymentu. Szło o fotografowanie nocy, w zupełnej ciemności pograżonych miejscowości. W tym celu rzucano z samolotów bomby, które posiadały silę światła po eksplozji w ilości 500 milionów świec. Bomby eksplodujące umożliwiały robienie zdjęć, tak, jakgdyby były one dokonywane za dnia. Umieszczone odbitki w pismach fachowych udowodniły, że przed lotnictwem nie stoją obecnie już żadne przeszkody w wypadku maskowania ważnych obiektów. Jedynym ratunkiem pozostaje jeszcze odczanie tych obiektów sztuczną mgłą.

Marja Kisielewska, śpiewać będzie na sobotnim przedstawieniu „Fausta” rolę Małgorzaty.

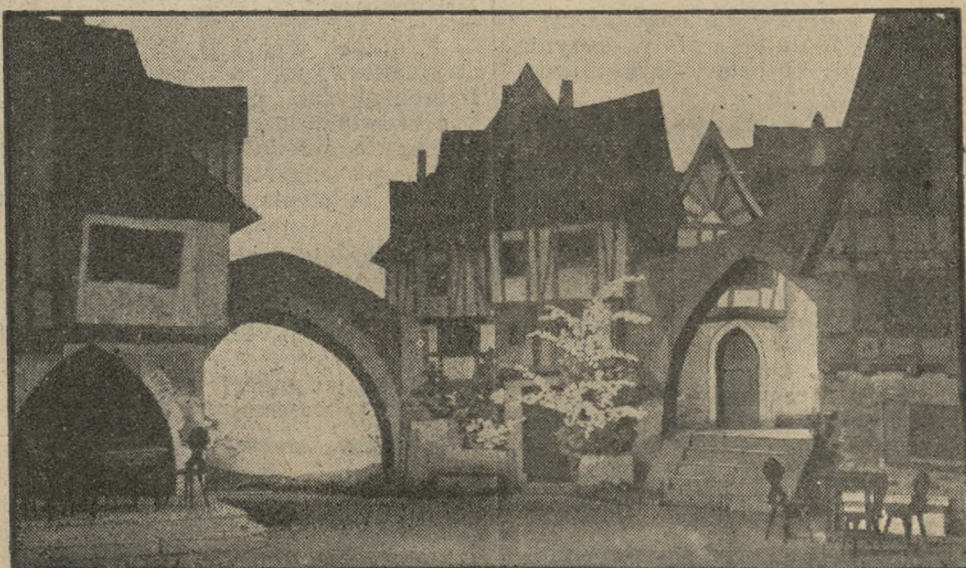
Wpływ Abisynji na modę. Oto „peleryna abisyńska” zaprezentowana na wyścigach w Longchamp.

W niedzielę, 27 bm. po poł. o godz. 3-ciej
operetka „**HRABIA LUXEMBURG**”
po cenach popularnych 50 gr do 2 00 zł

Pierwsze przedstawienie dla szerokich mas po cenach popularnych odbędzie się w niedzielę, dnia 27. bm. popołudniu o godzinie 3-ciej w Teatrze Wielkim. Ode-

grana zostanie wesoła operetka „Hrabia Luxemburg” w premierowej obsadzie z Haliną Dudzińską na czele — świetne dekoracje — urozmaicony balet.

ag 15 667

„Faust” na scenie Teatru Wielkiego w Poznaniu. Obraz drugi, nowe dekoracje Zygmunta Szpingiera. Fot. Puciński

WĘGIEL - BRYKIETY - KOKS

o najwyższej wydajności kalorii z najprzedniejszych kopalin koncernów górnośląskich

„SKARBOFERME“ i „ROBUR“

— reprezentacja około 50% produkcji rocznej na Wielkopolskę i Pomorze

w partjach wagonowych poleca

Zachodnio-Polski Syndykat Węglowy

Sp. z ogr. odp.
Poznań, pl. Wolności 10, tel. 23-77. 37-77

sprzedaż detaliczna

dg 4 668

na stol. miasto Poznań i najbliższą okolicę z własnej składnicy kolejowej od 250 kg wwyż franko dom

Koks hutniczy „Knurów“ do ogrzewań centralnych.

...OGÓLNY ZACHWYT

wywołują Panowie w naszych doskonale skrojonych

PŁASZCZACH

o starannie dobranych deseniach i wypróbowanych gatunkach

Kilka cen rewelacyjnych:

PALTA nie na jedwabiu i watałynie 34.-, 46.-, 59.-, 75.-, 92.-

ULSTRY w modnych fasonach 29.-, 48.-, 69.-, 87.-, 98.-

K. BOGAJEWSKI

dg 15 72112

Poznań — Stary Rynek 77

ASYGNATY KREDYT

Znawcy wiedzą że Materiały **MOLENDY** w jakości i cenie niedoścignione! **OLBRZYMI WYBÓR!** Pr. 615 - 8.48
Poznań, Plac Ś-to Krzyski nr. 1.

DRZEWO budowlane, stolarskie poleca Składnica drzewa Kowalkiewicz Poznań Strzelecka 14a Tel. 14-95

Futra

gotowe i na miarę, suody pod futra i skóry wszelkiego rodzaju — poleca najtanie

JÓZEF DAWID

Poznań, ul. ca Nowa nr. 11
Firma chrześcijańska
Przy mu'je asygnatw Tow. „Kredyt“
Tg 6152-13, 12

JĘZELE CZEKOLADKI

i inne słodczy

tylko firma

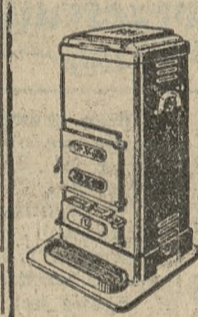
WALERJA PATYK

ul. 27 Grudnia 3

Atcje Marcinkowskiego 6

na starsze polskie przedsiębiorstwo w Poznaniu.

Pg 524-70 61

Piece stalopalne

system ameryk

Wyrób krajowy, bardzo ekonomiczne wykonanie solidne, cenę przystępną stale na składzie

JAN DEIERLING, Poznań

skład żelaza nr 1625a
SZKOLNA 3
telef. 35-18 telef 35-43

W kościołach

i salkach parafialnych, — gdzie niema elektryczności, —

dają najlepsze i najtańsze światło

LAMPY NAFTOWO-ZAROWE

„Lumen“ i „Maxim“

B. Sniegocki - Poznań, Ratajczaka 2

Cenniki na żądanie.

Pg 6134-43, 29

SEKRETARZ ADWOKACKI

z długoletnią praktyką w kancelariach adwokackich i notarialnych poszukuje do wiadomej pracy od 1. XII 35. Oerty do Kurjera P znańskiego pod ng 12 075

Drzewka

i Krzewy

owocowe ozdobne alejowe

róże

i konifery

w wielkim wyborze polecają

A. i J. JESKE

Szkółki Drzew
Jelonek, poczta Złotniki k. Poznania telefon nr. 3.

Filja Emilji Szcan eckiej narożnik Gen. Bogusławskiego linja tramwajowa 5.

Polecamy

DO BUDOWLI!

1-1 Dzw gary, Żelazo

Żelazo do betonu

Gwoździe i śruby

Okucia do nieców i kuchni

Kuchnie westfa'lskie

Kotły do orania

Piece żelazne

Zamki i zawiasy do drzwi i okien

Okna lano-żelazne

Siatkę ocynkowaną na płoty

Ceny najtańsze.

Cenniki na żądanie

T. Krzyżanowski

Spółka z ogr. odp.

w Poznaniu, ulica Szewska 16.

Telefon nr. 30-38 i 36-09

20 bardzo dobrych koni roboczych

do wyboru z 27-miu sprzedam zaraz. Obejrzeć można w niedzielę cały dzień i w dn powszednie od godz. 5 po poł. Pg 6150-43, 46

MAŁECKI, Droga Dębińska 11, tel 11-90.

64 LICYTACJA buhajów rozplodowych

odbędzie się w środę, dnia 6 listopada 1935 r. na terenie Targów Poznańskich w Poznaniu.

Otwarcie Wystawy o godz. 8, początek licytacji o godzinie 11 Droga licytacji sprzedanych będzie około 25 buhajów z pierwszorzędnym obór zarodkowych.

Katalog otrzymać można w Sekretariacie Związku lub w dniu licytacji na miejscu.

ng 16 717
Wielkopolski Związek Hodowców Bydła Nizinnego czarno-białego
Poznań, Mickiewicza 33.

DALSZY CIĄG LICYTACJI

masy upadłościowej firmy Inż. Ewarysta Namysła w Poznaniu, ul. Piotra Wawrzyniaka 43, dom ogrodowy, III piętro odbędzie się dnia 26 października 1935 o godzinie 9.30 przed południem. zg 12 074

Zarząd Miejski w Krotoszynie ogłasza niniejszem KONKURS

na stanowisko kierownika gazowni i wodociągów z obowiązkiem sprawowania technicznego nadzoru i opracowywania spraw elektryczności, maszynowni, rzeźni oraz sprzętu straży pożarnej. Pobory wynoszą 300,— zł miesięcznie, oraz wolne mieszkanie, opał i światło.

Od kandydatów wymaga się:
1) obywatelstwo polskie,
2) nieprzekroczony 40 rok życia,
3) ukończone studia techniczne,
4) dłuższą praktykę i wielkie doświadczenie w gazownictwie i wodociągach, oraz dobrą znajomość elektrotechniki.

Posada jest do objęcia od 1 stycznia 1936 lub wcześniej. Podania należy udokumentowane, wraz z życiorysem należy wnieść do Zarządu Miejskiego w Krotoszynie w terminie do dnia 20 listopada 1935 r. dg 4559

Burmistrz: Fenrych.

Mareckiego

— mieszanki, dropsy i śmietankowe groszowe to towar pożądanym i wyróżniany przez klienta
Fabryka Cukrów St. Marecki, Poznań nr 14 623

NA GROBY

HURT DO ILUMINACJI

ampki kolorowe duże z oświetleniem	tuz. 1.50
Lampki szklane białe z oświetleniem	tuz. 4.80
Lampki szklane kolorowe z oświetleniem	tuz. 5.80
Talercze iluminacyjne szt. 1,40, 1,80 i 2,25	tuz. 2.00
znicze 1-knotkowe	tuz. 2.00
znicze 3-knotkowe	tuz. 3.70
Podstawki metalowe do lampek	tuz. 0.50
Świeczniki metalowe do świec	tuz. 2.40

Swie w wielkim wyborze po znanych niskich cenach poleca

SKŁAD GŁÓWNY

Centralna Drogeria J. Czepczyński, Poznań,
Stary Rynek nr. 8. Telefon zbiorowy 45-45

Telefony 33-24, 3-15, 32-38, 31-15, 32-39

ODDZIAŁ:

DROGERJA „UNIVERSUM“

Fr. Ratajczaka nr. 38 Telefonta nr. 27-49

Wyraźne i czytelne pismo

jest koniecznym warunkiem wszystkich zleceń ogłoszeniowych — jeśli się chce uniknąć błędów w gazecie i niepotrzebnych wskutek tego nieporozumień Otrzymujemy często ogłoszenia tak nieczytelnie napisane, że wskutek koniecznego odniesienia się do inserenta, ulega zamieszczenie ogłoszenia niepożądanemu zwłocz.

Za błędy, powstałe wskutek niewyraźnego pisma na zleceniach ogłoszeniowych, odpowiedzialności nie bierzemy.

Administracja.

